

CESTOU NA INTRÁK

8: 12 Rozliepam oči a nadväzujem kontakt s okolitým svetom, môj pohľad dopadá na hodiny a ja zisťujem čas totožný s časom na začiatku tejto vety.

8: 15 Dostávam sa z postele, čaptavo vchádzam do miestnosti WC, kde vykonávam potrebu.

8: 18 Návrat na izbu, prezlečenie sa.

8: 20 Raňajky. Mama pripravuje bagetu do školy zloženú z: 1. bagety, 2. vajec, 3. syra, 4. paradajok, 5. šunky.

8: 27 Osvieženie sa bielou chlórovou vodou z vodovodu a umytie zubov tou istou tekutinou a fluorovou pastou.

8: 30 Posledné prípravy pred odchodom: deodorant, nahádzanie potrebných vecí do tašky, obutie sa, aplikácia zvukovej aparatúry do ušných otvorov.

8: 32 Obligátne ahoj rodičom, odchod.

8: 34 Príchod na zastávku MHD, kde už stojí nervózny dav, vzápätí sa zo zákruty vynorí dopravný prostriedok už spolovice zaplnený.

8: 38 Vstupujem do autobusu, pričom stojím nalepený na dverách. Dnu by sa už nevošla ani myš.

8: 59 Vystúpenie z autobusu. Človeku sa hneď dýcha lepšie, keď sa netlačí s piatimi ľuďmi na štvorcovom metri.

9: 00 Nachádzam sa v budove železničnej stanice. Postavím sa do pätnásťčlenného radu čakajúceho pred výdajňou lístkov.

9: 12 Konečne držím v rukách vytúžený lístok. Práve ohlasujú môj vlak na druhej koľaji. Ako vždy, postavím sa tak, aby pri mne zastavil prvý vozeň. Zo skúsenosti viem, že v nich býva najmenej ľudí. Nesklamal som sa ani tentoraz. Sadám si hneď do prvého prázdneho kupé. Vzápätí si prisadne jeden dlhovlasý týpek

10: 15 Cestou sa nič výnimočného neudialo a ja vystupujem na stanici v Žiline.

10: 19 Nachádzam sa na autobusovej stanici v Žiline. Autobus do Bystrice mi ide 10:45 a predo mnou stoja len štyria ľudia, takže je to pohodke.

10: 37 Prirúti sa autobus s tabuľou „Lučenec cez BB“. Vidno, že pár ľudí v ňom už stojí. Vyjde tučný spotený chlap a kričí: „Kerí idú do Lučenca, tak tí majú prednosť.“ Šum a zo zadných radov sa dopredu tlačia ľudia. Pozriem za seba a vidím, že tu je už riadna masa. Šofér otvára batožinový priestor a pár ľudí si tam dáva tašky. Ľudia sa tlačia, sácajú a hádajú, že oni idú až na konečnú. Stavím sa, že polovica z nich až na konečnú nejde. Nemám záujem stáť dve hodiny nalepený na skle dverí dusného autobusu a pozriem sa, kedy mi ide ďalší. 11:20. No tak to sa ešte dá. Tak pôjdem s tým. Postavím sa nabok. Dvere na prasknutie plného autobusu sa zavrú, pričom pred ním stojí ešte dvadsať ľudí. „Héj, pán šofér!“ ziape

s úzkosťou v hlase stará žena, „my tam máme tašky!“ Dvere sa opäť otvoria. „Soňa, pod!“ zdrapí žena za ruku svoju kamarátku a fučiac sa prediera davom. Bezodný autobus pohltí posledné dve osoby a nadobro ide preč. Väčšina ľudí, ktorých nezobral, kľajúc odchádza. Ja si dávam do uší opäť empéetrojku a trpezlivo čakám.

11: 08 Prichádza akýsi autobus. Vpredu nemá žiadnu tabuľku. Chlap zastaví, otvorí dvere a čumí na nás neprítomným pohľadom. Ľudia na zastávke sú ticho, čosi si šepocú. „Idzece do Ostravy?“ ozve sa staršia žena. Šofér čosi zamrmle, nie je mu rozumieť. Autobus odchádza. „No to nie je možné,“ kotkodáka tá žena, „sme tu už tri hodziny a žiadny autobus nejdze do Ostravy. Jak sa mi tam dnes dostaneme!“ Trochu zneistiem, či to nebol náhodou môj autobus, ale presvedčím sám seba, že určite nie, že ten môj ide až 11:20.

11: 35 Počúvam Queens Of The Stone Age, ich album Era Vulgaris, riadna pecka, tak ma pohltí tá muzička, že zabudnem na čas. Keď sa pozriem na hodinky zistím, že môj autobus mešká už pätnásť minút. Fakt to nebol ten autobus? Znervózniem. Pozriem okolo seba. Stojí tu asi päť ľudí. Hádám idú tiež na ten môj spoj.

11: 46 Párkrát som sa bol presvedčiť, či tam skutočne bolo 11:20. Teraz už viem, že ten neoznačený autobus bol môj. Ďalší mi ide 13:05. Mňa asi ...!“

11: 51 Na zastávku beží zadychčaná žena s obrovskou taškou na chrbte a ďalšími dvoma v rukách. Domyslím si, že tiež cestuje na nejaký intrák.

„Počúvaj,“ spustí na mňa, „nevieš, či teraz niekedy nešiel autobus do Bystrice?“

„11:20 mal ísť, ale nešlo nič, tak neviem. Ja idem tiež do Bystrice.“

„Tak to potom mešká už pol hodinu.“

„Jeden autobus aj išiel niečo po jedenástej, ale nemal žiadnu tabuľku. Hovoril som si, že to nie je on, ale tak to vidím, že asi bol.“

„Bol to on! Do riti! A kedy ide teraz najbližšie?“

„13:05“

„No do p...! Ja mám o tretej skúšku! To určite nestihnem!“ jačí na mňa. Tých pár ľudí sa začne otáčať smerom k nám.

„Dobre, dobre,“ utišujem ju, „budeme sa to snažiť operatívne riešiť. Veď ja mám rovnaký problém ako ty.“

„Ale ty nemáš skúšku o tretej! Alebo máš?!“ ziape na mňa.

„Nie,“ zasípím a v duchu si vravím, bože, musel som stretnúť túto ženskú.

11: 56 Asi päť minút len tak ticho stojím a rozmýšľam. Vyše hodiny sa mi tu čakať nechce. Veď to by som bol na tejto stanici už tri hodiny.

„Tak by sme mohli niečo stopnúť,“ navrhnem.

„Ja som tiež nad tým rozmýšľala,“ odvetí o čosi pokojnejšie.

„Asi by sme mali ísť na výpadovku.“

„A vieš ktorým smerom to je?“

„Spýtame sa.“ Opýtam sa prvého okoloidúceho a ideme podľa jeho pokynov.

12: 10 Po príchode na výpadovku začneme stopovať. Teda vlastne ona, lebo ja stojím s nezaujmom a mp3 v ušiach obďaleč. Ruku so zdvihnutým palcom drží stále, aj keď práve nič nejde.

12: 16 „Nemali by sme čosi napísať na papier?“ ozvem sa. Vytrhne zo zošita á štvorku a napíše perom „ponáhľam sa na skúšku“. Je to však také tenké, že to nevidno ani z troch

metrov. Vezme papier do ruky a postaví sa s ním na krajinu. Papier sa trepoce vo vzduchu a prvý silnejší poryv vetra jej ho vytrhne z ruky. Beží za ním do kríkov. Ja len odvraciam hlavu.

„Keby si sa aj ty trochu snažil?“ huláka.

„A čo budeme stopovať dvaja?“ Oproti nám kráča chlap v tielku a krat'asoch. Čo asi od nás môže chcieť? Z jeho výrazu tváre je možné vyčítať čokoľvek.

„Počúvaj týpek, vy tu akože stopujete?“

„No, snažíme sa.“

„Dáme si súťaž,“ povie, pričom na mňa neustále nepríjemne ukazuje ukazovákom, „ja sa postavím tam nižšie a kto skôr stopne, čo?“ Pokrčím ramenami.

„Ja to mám rád takéto stopovačky. Koľko áut ja som už takto stopol. Chápeš to, ten adrenalín. To je jaká šupa toto.“ Kývam hlavou. Vzdiali sa od nás asi na sto metrov. My dvaja stopujeme ďalej.

„Čo ty vlastne študuješ?“ opýta sa ma po chvíli.

„Históriu.“

„Ja ekonómiu. Koľkatac si?“

„Prvák.“

„Ja som druháčka. Už si niekedy chodil so staršou babou?“ Táto otázka ma trochu zarazí.

„No hej, chodil som. No a?“ Vtom vidím ako pri tom chlapíkovi v tielku zastaví kamión. Keď prechádza okolo nás, kričí z okna: „Á, vyhral som!“

Všimnem si, že kamión má rumunskú ŠPZ. Tak k nejakému Rumunovi by som nesadol. Ešte ma kdesi znásilní, alebo čo. Stopujeme ďalej.

12: 30 Vidím konečne spomaľovať strieborného forda. Ani sa nestihneme pozdraviť a vyholená lebka na nás spustí: „Ale beriem vás len po Martin!“

„Jé dák! Jasné, to stačí,“ výskala ako malé decko, keď dostane cukrík. Sadám si dopredu, ona dozadu.

„Čo manželia?“ uškrnie sa chlap.

„Ale nié,“ ozve sa zozadu, „to je len náhodný okoloidúci.“

„Máme spoločnú cestu,“ doplním ju.

„Rád beriem stopárov. Rád spoznávam nových ľudí.“ Vidno, že má dobrú náladu.

„Čo, do školy?“ opýta sa po chvíli.

„No hej, o tretej mám skúšku tak dúfam, že ju stihnem.“

„Nemaj strach, kočka, s týmto žihadlom sme v Martine čo nevidieť.“ Dupne na plyn.

„S mojím mercedesom by to bolo ešte rýchlejšie. Toto je otcovo auto. Toto môžem aj kľudne rozj...“ Zdesene naňho pozerám. Ideme stodvadsať. Predbiehame kamión. Pohodka. Zrazu zbadáme, že nemá jeden, ale dva návesy. Oproti nám sa rúti auto.

„Do p...!“

„Čo robíš ty k...!“ ziapem naňho.

„Pod' fordík, pod'!“ Jačím ja, jačí žena za mnou. Strihneme to na poslednú chvíľu.

„Kľud, kľud, mám to pod kontrolou,“ vraví chlap.

„No to vidím,“ mrmlm zosratý a zapichnutý do sedadla.

„To je jazda, ty k... Toto milujem. A teraz zákruty za Strečnom. To je moje.“ Pozriem na jeho pološialený výraz tváre. Bože, kde som sa to dostal!

„Počúvaj, nešiel by si so mnou do jedného džobíku?“ opýta sa ma z ničoho nič.

„Čo?“ som prekvapený.

„Mal by si 5000 eur na mesiac.“

„5000 eur?“

„No zo začiatku menej, ale neskôr určite.“

„A čo je to za robotu?“ Ako prvé ma napadlo, že mám niekoho odpraviť.

„S kamošom máme obchod so zdravou výživou.“ Čakal som hocičo, ale toto nie.

„A to tak vynáša?“

„Legálne nie,“ usmieva sa potmehúdsky, „legálne by si na tom hovno zarobil. Na európskom trhu je napríklad sója taká drahá, že zisk je minimálny. Ale keď sa dostaneš k zdroju. Taká Južná Amerika, alebo Ázia.“ Počúvam ho a mlčky prikyvujem.

„Mojim cieľom je dosiahnuť čosi na tomto svete. Nielen sa srať s odrobinami. Chcem vybudovať impérium. Keď to vyjde s týmto obchodom, tak mám vyhraté. Tak čo povieš, išiel by si do toho?“

„No, čo ja viem. Ja chodím do školy, neviem či by som stíhal aj toto...“

„Vyser sa na školu! Na čo ti bude? Toto je skutočný život!“

„Budem o tom premýšľať.“

„Dievča, počúvaj, daj mi číslo,“ otočí sa dozadu, „vyzeráš byť v pohode, šikovná, múdra, by si sa hodila do toho džobu.“

„Nó, já,“ vykrúca sa, „ja nedávam číslo len tak cudzím ľuďom...“

„Šak my už nie sme cudzí, nie?“ zaksichtí sa na mňa.

12: 51 Vchádzame do Vrútok.

„Tak kde vás vyhodím?“

„V tom Martine.“

„Jáj, no jasné.“ Zastaví na nejakej pumpe. Ešte chvíľu keca o skvelom džobíku, ja zdvorilo prikyvujem, poďakujeme sa a už ho niet.

„Dobrý šofér, nie?“

„Fakt dobrý, skutočne,“ prítakávam. Pýtame sa pocestného, kadiaľ na výpadovku a za koľko tam budeme. Dostávame odpoveď, že za polhodinu.

„Ježiš to né,“ vrieska zase ženská, „to je strašne veľa času. Ostaneme tu. Hádám aj tu čosi stopneme.“

„No hádam.“ Postavíme sa k ceste. Znova drží v rukách papier „ponáhľam sa na skúšku.“

„Nemáš náhodou fixu?“

„Mám.“ Vyberám ju z ruksaku. Konečne obtahuje slová, aby ich bolo vidieť.

13: 07 Stále sme nič nestopli.

„Do p..., ja na to môžem j...!“ dostáva opäť hysterické záchvaty, „ja tú skúšku fakt nestihnem!“

„Čo tu na mňa furt vyziapuješ!“ streknú mi nervy, „pätnásť krát som už počul, že máš skúšku. Pomôžu nám nejako tvoje výlevy?“

„Už viem, čo urobíme,“ vraví o čosi pokojnejšie, „ty choď tam za tie kriky a ja sa trochu upravím.“ Idem za kriky. Ona sa maľuje, rozpustí vlasy, vylepší výstrih, nahodí vyzývavý pohľad. Nie som v kríkoch ani minútu a zastaví čierny bavorák.

„Slečna, zveziem vás?“ spustí sa tónované sklo a spoza neho vykukne usmievavý štyridsiatnik. Kývne na mňa. Vybehnem z chraštia ovešaný piatimi taškami. Úsmev muža v aute hneď zamrzne. Naložíme batožinu a nasadáme.

„Čo počúvaš?“ pozrie na mňa, „ja tu mám toľko hudby... A ten zvuk.“

„Ale nie, vyberte vy.“

„Nie šak ti vravím, povedz si a ja to pustím.“

„Tak Pink Floyd.“

„To čo je?“ pozrie na mňa, akoby zjedol desať citrónov.

„Toto je hudba,“ zapne prehrávač a autom sa začne rozliehať tuc tuc, „techno, to je muzička.“

„Môže byť,“ pokrčím plecami.

„Kam idete?“

„Do Banskej Bystrice.“

„Nemám to síce na trase, ale to je jedno. Viete, ja robím s pozemkami. Vykupujem ich, predávam, robím sprostredkovateľa a tak. Každý deň som v inom štáte. Včera som bol v Nemecku, zajtra budem v Maďarsku.“

„Máte rodinu?“ ozve sa zozadu.

„Hej, mám.“

„A to máte čas byť aj s nimi?“

„A kde by som ho zobral, milá moja. Pozri, zoberiem mobil, dám si videohovor a som s rodinou.“ Vytiahne malrborku a zapáli si.

„Keď chcete fajčiť, tak môžete. V pohode.“

14: 35 Vychádzame z Banskej Bystrice štvorprúdovkou smerom na Zvolen.

„Ale my sme chceli do Bystrice. Vy už idete na Zvolen.“

„A čo nekričíte skôr. Ja sa tu nevyznám, tak čo. Teraz mám ísť kde?“

„Späť, ak môžete.“ Cúvame na rýchlostnej ceste. Okolo nás autá stopäťdesiatkou. Znova ma obleje pot. Za to je taká pokuta, ani nevravím. Otáčame sa smerom k centru.

„Teraz kade?“

„K Striebornému.“

„To je kde?“

„Ja vás budem navigovať.“ Nasmeruje ho až na Strieborné námestie.

„Odveziem vás až ku škole. Hovorte kde.“

„Choďte stále rovno.“ Pri Ekonomickej fakulte nás vyloží.

„Tak sme konečne došli,“ povie tá ženská.

„Chvalabohu,“ utriem si pot z čela.

„Ty bývaš hore na intráku?“

„Hej, bývam.“

„Tak ťa prídem niekedy pozrieť.“

„Dobre, príď. Tak čau.“

„Čau.“

„A držím palce na skúške.“

„Dík.“ Celkom pekná baba, ale strašne hysterická a panovačná. Nevie si predstaviť, žeby som s takou chodil. Vyložím si ruksak na plecia a kráčam hore ulicou.

13: 48 Som už pri Lidli pri kruháči, keď vedľa mňa zastaví auto. Červená lada. Pozerám dnu – piati cigáni. Otvoria sa dvere.

„Hej chalan, pod' sem!“ Pozriem napravo, naľavo. „To ako ja?“

„Hej ty. Pod' sem.“ Idem k autu.

„Nevieš náhodou, kadiaľ sa ide do Tisovca?“

„Fú, tak to vám neviem povedať...“

„Vyzeráš byť študovaný, mal by si to vedieť.“

„Ehm, nemáte mapu?“

„Že mapu,“ zarehoce sa ten, čo sa so mnou baví a pozrie na tých vnútri, „vyzeráme, žeby sme so sebou nosili mapu?“ Rehocú sa aj tí v aute.

„Tak sa niekoho spýtaj, my tu zatiaľ počkáme,“ chytí ma tá dvojmetrová gorila za rameno, založí si ruky a oprie sa o kapotu.

„Nó, uvidím, čo sa s tým dá robiť...“ Volám na chlapíka kráčajúceho obďaleč. Keď ma vidí s piatimi cigánmi, hneď zmení trasu. Zrazu tu nikoho niet. Ulica ktorá je vždy plná, je teraz ľudoprázdna. Som zúfalý. Nevieť čo robiť. Od Lidlu vidím prichádzať muža s kočíkom. Rýchlo k nemu príbehnem.

„Prosím vás, neviete kadiaľ sa ide do Tisovca? Títo páni to chcú vedieť a ja nechcem mať problém, takže...“

„Do Tisovca, to neviem ani ja... Povedz im nech idú na Brezno.“

„Dobre, vďaka.“

„Tak čo, vybavil si niečo?“ pýta sa ma ten opretý o kapotu.

„Pôjdete smerom na Brezno.“

„A to je kde?“

„Zídete tu dole, potom doľava a stále rovno.“

„A keď tam budem v tom Brezne, čo potom?“

„Tam hneď uvidíte takú veľkú tabuľu a na nej kadiaľ ďalej.“

„No, dúfam, že máš pravdu,“ nasadá Róm do lady, „ale vieš čo, pre istotu mi daj svoje číslo, keby sme náhodou čosi potrebovali.“

„Hm, já, nó,“ jachtám, „já, nemám mobil, ja ani nie som stade, ja som tu len na exkurzii, akurát mi ide autobus, vidíte toto je môj autobus,“ ukazujem na autobus MHD, „ja už fakt musím.“ Rýchlym krokom opúšťam túto spoločnosť, pričom za chrbtom počujem ešte chlapče teba zožerú vlci, alebo čosi také a rehot.

15: 05 Neprejdem ani sto metrov a počujem, ako sa za mnou z chraštia vypoťáca chlap: „Daj mi na rožok!“ Dnes ma už nič neprekvapí. Zrýchlim krok. Niečo ma chytí za nohu. Pozriem dole. „Daj mi na rožok!“ kričí chlap ležiaci v prachu. Vyťahujem z peňaženky pol eura. „Tu máte ujo, to máte aj na tri rožky, aj na viac.“ Vymaním sa z jeho zovretia, no on je neodbytný. „Ty k... si môžeš niekde strčiť tých 50 centov!“ Oproti mne kráčajú kamaráti z intráku a za mnou vrešiaci chlap. Čo si o mne asi pomyslia. „Ty k...!“ stále sa ozýva za mnou. Ja to ignorujem a konečne sa dostávam na vrátnicu internátu.

15: 07 Ukazujem vrátničke preukaz. „Dnes máme ale pekný deň, čo?“

„To hej,“ odvrknem a kráčam k výťahu. Vyveziem sa na päťku. Otvorím dvere mojej izby. V nej tri ženy a polonahý tancujúci spolubývajúci, zjavne sa chystajúci dať si dole ďalšie kusy oblečenia. Je ku mne otočený chrbtom. Hudba na plné pecky. Chvíľu tam stojím opretý o zárubňu. Tie ženy sa chichocú, čo začne byť spolubývajúcemu trochu čudné. Otočí sa. „Á, nazdar,“ zjavne v rozpakoch mi podáva ruku.

„Čau.“

„No, dievčatá, na dnes asi končíme,“ vraví. Ony sa len smejú.

„Poďme, poďme,“ popoženie ich von. Za chvíľu sa vytratí aj on.

15: 10 Ako prvé zhodím zo seba špinavé a prepotené veci. Skočím rýchlo do sprchy a poriadne sa namydlim. Len tak tam stojím a užívam si blahodarnú tekutinu. Je to také príjemné. Natiahnem si spodky a len tak sa vyvalím na posteli. Neprejde ani minúta a rozletia sa dvere. Do izby vojde jedna z tých troch. Ja ležím polonahý na posteli. Nakloní sa nado mňa. Zháčim sa. Čo asi tak odo mňa môže chcieť?

„Som si tu včera zabudla podprsenku, dovoľíš?“ Začne sa mi prehrabávať v posteli. Odhrnie plachtu a pozerá do škár. Postavím sa nabok.

„To ti poviem, Fero to je chlap, to bolo včera niečo.“

„Dobre, dobre, nemusíš mi hovoriť aký je Fero chlap.“ Moja posteľ sa skladá z troch matracov. Vyhádže všetky. Z akejsi škáry konečne víťazoslávne vytiahne podprsenku. „Á, tak tu si!“

„Tak čau,“ hlesne a už jej nie je.

„Čau.“

15: 20 Podarí sa mi dať posteľ do pôvodného stavu. Ľahám si a zhlboka vydýchnem. Zavriem oči.